Pregaria.cat

Entrada

Paràbola del cercador de bellesa absoluta

El cercador de la bellesa absoluta anava visitant tots els museus del món des de feia molt anys. Buscava la pintura de la bellesa absoluta. S'havia passat una gran part de la seva vida d'una ciutat a una altra. Havia gastat quasi tota la seva fortuna, deixant família i treball. A vegades restava davant d'una pintura hores i hores, però sempre hi trobava un defecte, una limitació, un detall que impedia el goig infinit que anhelava.

Per fi, en una ciutat provinciana d'un país de l'Àsia va trobar una pintura que dibuixava entre flors vermelles el rostre d'una noia, tan bella i tan perfecta, que el seu cor es va disparar amb una alegria il·limitada. Era un museu poc vigilat, i quasi mai hi anava ningú. El cercador de la bellesa absoluta va estudiar amb tot detall la forma d'entrar-hi una nit per robar aquella pintura i tornar a casa seva, per poder-la contemplar fins al final de la seva vida.

Aquella nit fosca d'hivern, mentre la ciutat dormia i queia la neu, el cercador de la bellesa absoluta va robar aquella pintura extraordinària, i ben empaquetada amb una tela suau i finíssima la va col·locar amb tota cura en el fals fons de la seva maleta.

El viatge de tornada va ser una mica llarg, però mai a cap de les fronteres que va passar ningú va sospitar que aquella persona venerable, de barba majestuosa i ulls tendres, pogués portar a la seva maleta la bellesa absoluta.

Arriba a casa, en un estret carrer de París, i per fi, descansa de totes les pors passades durant el viatge. A la maleta hi ha la bellesa absoluta que ha anat cercant tota la vida. La passió estètica i la certesa de que podrà contemplar fins a la fi dels seus dies aquell rostre entre les flors, li produeix una eufòria fora mida.

Va traient les fines teles que embolcallen la pintura de la bellesa absoluta.... i quan la mira.... contempla com el rostre de la noia s'ha desfigurat pel tragí del viatge i només resten uns colors buits de tota imatge i connexió..... Se sent morir de tristesa.

Lluc 9, 24-25.

Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà. 25 Què en treu l'home de guanyar tot el món si es perd o es destrueix a ell mateix?

Jesús Renau sj.